

Teden dni garanja po srednji Italiji

(ali: po poti italijanske renesanse)

Že nekaj let spomladi in jeseni potujemo na jug, poleti pa na sever, zaradi vročine.

Tudi leta 2002 smo se tega držali. S kombijem, prirejenem v bivalnik smo se za prvomajske praznike odpravili na enotedensko turo po srednji Italiji: žena, hči in moja malenkost. Zelo zanimiva, pa tudi zahtevna in naporna stvar, za tako kratek čas, kot smo ga namenili za to pot.

Prevožena pot: Ravne na Kor.-Ljubljana-Vrtojba-Padova-Verona-Firence-Lucca-Pisa-San Gimignano-Siena-Assisi-Urbino-San Marino-Slovenija. Načrtovano smo malo dopolnili s skokom do mesta Urbino, ki ga v prvotnem načrtu ni bilo.

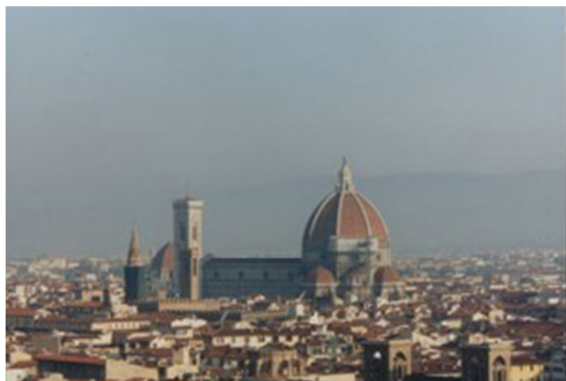
Iz Raven na Kor. sva z ženo startala zgodaj popoldan, v Ljubljani je ob 17. uri prisledla hči in smo nadaljevali pot preko Vrtojbe do Padove, kjer smo parkirali v mestu na varovanem parkirišču. Sprehodili smo se po večernih, slabo obljudenih ulicah mesta. Bilo je kar malo tesnobno, saj veste, kakšno mnenje imamo podeželani o večjih italijanskih mestih. Po povratku na parkirni prostor smo malo prigriznili in ker nas je čuvaj na parkirišču pogrešal, se je kmalu pojavil in nam povedal, da tu ne smemo prenočiti. Dejansko tudi namena nismo imeli. Odpravili smo se proti Veroni in na neki veliki oskrbovalni postaji 'staplacu' smo se ustavili in uredili svoje potrebe (sanitarij v kombiju nismo imeli). Bilo je okrog pol polnoči, ko sta žena in hči 'mrknili', jaz pa prvo noč ponavadi ne spim in sem se klatil naokrog. Opazoval sem promet in dogajanje. Čez kako uro se je pripeljal in poleg nas parkiral osebni avto-karavan, mislim, da je bil Chrysler s počitniško prikolico. Trije otroci so spali kar v avtu, z voznikom pa sva malo poklepetala kako in kam. Namenjeni so bili v Provanso, že drugič. Če ne bi hči želela po naši načrtovani poti, bi spremenil načrt in se podal z Ljubljančani v Francijo. Čez kakšno uro so se oni odpravili dalje. Problemov pri našem prenočevanju ni bilo.

Ob dnevu smo nadaljevali našo pot proti Veroni. Tam smo parkirali pri neki gostilni, že skoraj v mestu, brez parkirnine. Nadaljevali smo peš in si malo ogledali mesto, posebej pa še Julijin balkon in dvorišče, kamor ji je hodil dvorit Romeo. Vse zidovje je popisano z imeni in zaljubljenimi izjavami. Obiskovalci se slikajo z Julijinim kipom, ki je na dvorišču in večina moških jo objame in jo prime za eno dojko. Ima tako spolirano, da se kar sveti. Vstopnina je le za pristop na Julijin balkon.

Po kakih dveh urah smo šli naprej proti jugu, v Firenze, kamor smo prispeli zgodaj popoldan. Ravnali smo se po karti in poiskali smo avtokamp Michelangelo (AKM), ki je takoj pod parkiriščem in razgledno polščadjo 'Piazza Michelangelo' (PM). Od tod je čudovit pogled na Firenze. Kampa ni bilo težko najti, saj je le kakih 100 m naprej, odcep levo po bregu navzdol. Bil je dobro zaseden in boljše (kolikor toliko ravno) mesto že ni bilo možno najti. Ko smo se utaborili in okrepčali, smo peš krenili nazaj na PM občudovat panoramo Firenc in od tam naprej v mesto. Hoje je kakšne dobre pol ure. Ogledali smo si znamenito cerkev Il Duomo in krstilnico, kip Davida (seveda kopijo) in vodnjak (pozabil ime), mesto in mostove čez reko Arno ter naredili plan ogledov za drugi dan. Po isti poti smo se peš in utrujeni vrnili v AKM.

Drugi dan smo si najprej ogledali galerijo v 'Palace Uffizio (PU). Za poznavalce likovne umetnosti je čudovito doživetje. Hči, ki je te branže, je nikakor ni hotela zamuditi, čeprav je enkrat že bila tam. Odprejo ob 9. uri, hči pa je šla že ob 7. uri, da je držala vrsto, ki je ob 8. uri bila dolga že več kot 150 m. Ko smo po kakih dveh ali treh urah spet prišli na svetlo, je bila kolona čakajočih še daljša. Po še nekaterih ogledih smo se z mestnim avtobusom vrnili na PM, in nato sto metrov peš v AKM. Prespali smo dvakrat, problemov ni bilo.

Panorama Firenc s cerkvijo Il Duomo-Santa Maria del Fiore - pogled s parkirišča na Piazza Michelangelo

Galerija Uffizi in Palacio Vecchio; Na trgu Vecchio, zadaj cerkev Santa Croce

Drugo jutro smo se odpravili proti Pisi. Nameravali smo potovati direktno do tja, pa se nam je zalomilo, zgrešili smo avtocesto. Na isti vstopni postaji je namreč smer za Piso in za Lucco. Kot rečeno smo zgrešili in šli v slednjo. Ni nam bilo žal. Nekaj km avtoceste več, zato pa smo videli čudovito srednjeveško mesto z velikim mestnim trgom in s starim obzidjem. Parkirali smo blizu centra, zopet pred neko gostilno, kjer je bilo še nekaj praznih parkirnih prostorov. Z AD po teh ulicah ne bi mogel. Tam se je sprehajal neki starejši Italijan, katerega smo vprašali (znal je nemško), kje lahko parkiramo? Rekel je, da kjer je prostor. Mislili smo, da je inkasant, saj je okrog vratu imel obešeno malo torbico, vendar ni kazal vnetega interesa za 'kasiranje'. Odšli smo v mesto in se po kaki uri in pol vrnili. 'Inkasant' je bil še vedno tam. Ko smo ga vprašali, koliko stane parkirna je rekel, kolikor pač damo. Ponudil sem nekaj

drobiža, ki ga je zadovoljno sprejel in zelo natančno preštel vsak centim. Zadovoljni smo bili mi, ker nam je čuval avto in on, ki je prejel nekaj drobiža. Ugibali smo, da je bil verjetno kak pošten klošar. Lahko bi parkirali tudi pred vstopom v stari del mesta, bilo bi pa nekaj minut več hoda.

Popoldan smo prispeli v Piso, AK imenovan 'Tore pendonale' (Poševni stolp). Kombi se je sumljivo nagibal na stran in ugotovil sem gumi defekt. Zamenjal sem kolo in ker je bila sobota popoldan, s krpanjem ni bilo nič. Zaradi utrujenosti še od prejšnjega dne, smo se odpočili, uživali v lepem in malo zasedenem kampu, se sprehodili ter ugotovili kako do stolpa v mestu.

Naslednji dan smo peš, po bližnjicah potrebovali kakih 20 min do mesta. Ogledali smo si krstilnico, stolno cerkev, poševni stolp in mesto. Vrnili smo se peš v AK. Vse brez problemov.

Nekdo podpira poševni stolp, zraven delček stolnice Krstilnica v Pisi

V ponedeljek smo se premaknili naprej. Zjutraj sem najprej poiskal vulkanizerja in ko sem ga našel sem ugotovil, da v Italiji v ponedeljkih pričnejo z delom šele popoldan ob štirih. Ko sem iskal mojstra za gume, sem v mestu videl tudi velik parkirni prostor, kjer je bilo nekaj AD. Pogojev za parkiranje nisem preveril.

Na poti proti Sieni smo napravili še en ovinek, dali zakrpati gumo (cena 8 eurov) in si ogledali San Gimignano, srednjeveško mesto na vzpetini, z daleč vidnimi znamenitimi stolpi. Hči, ki je nabavila tovrstno literaturo nama je prebrala, da so te stolpe zgradili mestni mogočnejši, ki so s svojih stolpov ustrahovali svoje sosede in nanje metali kamenje. Korošci bi jim rekli 'žlehtne lōdi'. Včasih je bilo okrog 70 stolpov, sedaj jih je le še okrog 15. Mesto je res zanimivo in spleta se ga videti. Seveda ne gre brez ogleda cerkve

Detajl iz San Gimignano Stolpi v San Gimignano (seveda v ozadju)

Nadaljevali smo proti Sieni, kamor smo prispeli pozno popoldan in si ogledovali, kje bi prenočili. Našli smo dva velika parkirna prostora, pa nismo vedeli, če smemo prenočiti. Tudi sanitarij v kombiju ni bilo, zato smo šli nekaj kilometrov naprej do AK. Ni ga bilo težko najti, pot je dobro označena. Lep kamp v terasah, točno razparceliran, voda in elektrika na vsaki parceli.

Drugi dan zjutraj smo se odpeljali okrog in okrog Siene, da bi našli spodoben prostor, pa smo nazadnje prišli nazaj na izhodišče, t.j. na parkirišča, ki smo jih videli že prejšnji dan. Tu je bilo postavljenih nekaj AD, ki so tu prenočili. Zanimivo je, da ponoči ni parkirnine tudi oskrba z vodo je (če v avtomat vložiš eure, ta priteče) in odlaganje fekalij je tudi možno. Podnevi od 9. do 20. ure pa je parkirna 15 eurov na AD, ne glede na to koliko časa parkiraš. Peš smo se zopet odpravili v mesto in po kakšnih 25 minutah hoda prispeli na osrednji trg. To je velik polkrožni prostor, v obliki morske školjke, z vodnjakom in čudovito atmosfero. Ko smo se usedli, kar na tla, kot večina drugih turistov, je hči rekla, da kar čuti kako ji pozitivna energija napolnjuje telo. Na tem trgu enkrat letno obudijo star ljudski običaj imenovan 'Palio', to je dirka jahačev na konjih po zunanjem robu trga. Tekmovalci pri tem, nič preveč nežno, ovirajo drug drugega. Tekmujejo predstavniki mestnih četrti. Mesto je razdeljeno na kakih 15 delov, kvartov in vsak kvart ima svojo oznako, ki visi na vsaki mestni svetilki in na drugih stebrih (zajec, petelin, gos itd.). Vsak kvart ima svojo cerkev-molilnico in mestno hišo. Ogledali smo si tudi centralno cerkev na vrhu hriba. Je velika z veliko fresk in kipov. Hči je zopet prebirala opis in ker je bila tako natančna sem predlagal, da malo skrajša, pa je bila huda name, češ, da se premalo zanimam za sakralno umetnost. Še enkrat smo šli na trg vsrkavat energijo in se neradi poslovili od mesta. Ko smo se okrog enajste ure vrnili na parkirišče, je bilo polno. AD so čakali na izpraznjena mesta.

Kvart-ulica Laboda

Detajl s trga Il Campo

Osrednji trg v Sieni: Il Campo, kjer smo vsrkavali energijo

Odbrzeli smo naprej mimo Peruggie proti Assisiu, poznanem zgodovinskem mestu, kjer je uničujoči potres leta 1997 zelo poškodoval skoraj vse objekte v mestu. Odcep iz avtoceste smo lahko našli. Potem pa mrk glede smerokazov za Assisio, ki jih ni bilo, vsaj videli jih nismo. Iskali smo in bolj po intuiciji zavili na pravo cesto. Šele po več km vožnje smo opazili smerokaz. Ugotavljali smo, da imamo krompir (nekaj ga je res še bilo na zalogi). V Assisio smo prispeli zgodaj popoldan. V mestu je kup cerkva, pravzaprav ne vem koliko, mi smo si jih ogledali šest ali sedem. Najbolj znana je tri nadstropna bazilika sv. Frančiška Asiškega, ki je bil tu rojen, zgradil to baziliko in tu so tudi njegovi posmrtni ostanki, ki so hranjeni v sarkofagu, ta pa v veliki grobnici v najnižji etaži, kamor je dostop po stopnicah navzdol. Opazoval sem obnašanje ljudi, ki so molili pred sarkofagom. Dejansko so bili v nekem transu, kot bi glasno meditirali in hoteli obuditi svetnika. Potres je zrušil strop zgornje, tretje etaže in ubil nekega duhovnika. Popotresni sunki, ki so trajali več mesecev, so napravili še dodatno škodo. Prišlo mi je na um, kako da bog ne izbira ne objektov ne ljudi, ki jih hoče kaznovati. Spraševal sem se tudi ali deluje kar tako počez, ali pa je bila izbira konkretna. Škode je zelo veliko in v prvotno stanje (freske) cerkva ni mogoče povrniti. Edino bazilika sv. Frančiška je bila ob našem obisku že sanirana, drugo bo trajalo še desetletja.

V mestu smo gledali poroko po njihovih starih običajih. Niti ne vem ali so se resnično ženili ali je bila le turistična atrakcija. Ko smo se vračali proti parkirišču, smo bili zelo utrujeni, zato smo se vlekli kot stara kljuseta. Najbolj izdelana je bila hči, ki je sedaj izjavila čisto nekaj nasprotnega, kot v Sieni. Namreč, da ima sedaj pa že tudi ona zadosti sakralne umetnosti.

Peljali smo se naprej proti žepni državici San Marino. Tokrat je obveljala moja, namreč, hotel sem videti še Urbino, tudi srednjeveško mesto, ki je, z malim skokom v stran, na naši poti. Ker to ni bilo v prvotnem načrtu nismo imeli literature, in razen povedanega, nam ni bilo poznano.

Zgodaj zvečer smo prispeli na veliko, popolnoma prazno parkirišče pred mestnim obzidjem Urbina. Zapornice so bile odprte, tako kot prejšnji večer v Sieni. Modrovali smo kaj storiti. Tako veliko parkirišče, pa sami. Malo smo si ogledovali naokrog, pri vhodu za turiste je gorela še ena medla luč, zato smo stopili noter in si na hitro ogledali neke ruševine, ki so jih ravno urejevali.

Detajla iz Assisia

Za obzidjem je bilo čutiti zopet veliko cerkev, vendar sem jih za tisti dan tudi jaz imel že dosti, zlasti ponoči in s predsodki o varnosti. Vrnili smo se v kombi. Na parkirišču sami nismo hoteli prenočevati, zato smo se odpravili naprej.

Ko smo se namenili proti izhodu sem opazil, da navzgor proti mestu vozijo osebni avtomobili. Rekel sem si, če sem že tu, gremo pogledat, kaj je moč videti iz kombija. Čim smo prišli za obzidje, smo zagledali manjše parkirišče, naprej pa zelo ozko ulico. Obrniti nisem mogel, tudi v stranske ulice ni bilo moč zaviti, zato sem poizkusil naprej. Kmalu mi je postalo žal, saj smo se komaj zvekli skozi staro ozko ulico in na drugi strani le prišli ven na cesto, po kateri smo prej prišli v mesto. Sledilo je olajšanje in zadovoljstvo. Imeli smo srečo, da smo vozili v pravo smer, saj je bila enosmerna za osebne avtomobile. Z AD nikakor ne bi šlo. Že pozno zvečer smo se podali v smeri San Marina. Na avtocesti so bila redka počivališča, pa še ta zaprta in v temi. Okrog 23. ure smo si eno ogledali, slabo je bilo razsvetljeno, le v notranjosti manjše zgradbe je brlela lučka. V oddaljenem kotu smo opazili dva tovornjaka. Parkiral sem za njiju, zaradi slabih občutkov pa nisem dobro spal.

Zgodaj zjutraj smo jo podurhali San Marinu naproti in ob pol sedmih smo parkirali na zgornjem delu mesta. Ob sedmih smo se že sprehajali po popolnoma praznem mestu, niti mačke nismo videli. Ob tem času še ne pobirajo parkirnine. Ogledali smo si zgornji del mesta in po kaki uri in pol, ko smo se vračali od stolpov, ki so na grebenu, se je mesto šele prebujalo. Odpravili smo se po poti, od koder smo prišli v to žepno državico. Na meji smo sicer opazili neke ljudi v uniformah, niso pa nas ustavljali niti pri vstopu niti pri izstopu.

San Marino, spodnji del mesta Detajla iz zgornjega dela mesta

Sedaj je bilo 'štrapaca' dosti tudi meni in odpeketalimo proti Sloveniji in naprej v Umag. Tam smo okrevali tri dni.

Kot rečeno, je za teden dni fizično kar zahtevna tura in z AD bi jo v tem času še težje opravili, ker je z njim vožnja nekaj počasnejša in tudi težje je z njim krmariti in parkirati. Tako pač je, če hočeš kaj videti. To seveda ni dopust, ampak ekskurzija. Firenze, Pisa, S. Gimignano in Siena smo si vsi trije ogledali že enkrat prej s potovalno agencijo, pa se je kljub temu po kakih dvajsetih letih splačalo obnoviti spomine in v Sieni naužiti energije za naslednjih dvajset let. Za boljše razumevanje in spoznavanje krajev in objektov priporočam tovrstno literaturo, ki se dobi v knjižnicah ali pa kupi v knjigarnah.

Dolge avtoceste smo premagovali tako, da smo se menjavali za volanom, saj imamo vsi trije vozniškega. Za vse avtoceste smo porabili okrog 80 eurov. Cene kampov so primerljive z našimi, v primerjavi s Šobcem nekaj nižje. Če se držiš določene verige kampov (v prvem dobiš evidenčni karton), imaš v naslednjih nekaj popusta.

Problemov s »podjetniki« na poti nismo imeli. Ima me, da bi si to mesto Urbino še enkrat podrobneje ogledal. Vključil bi tudi ogled Ravene, Riminija, in morda Monze, ki so na tej poti, morda septembra, po obisku sejma v Riminiju. Tistim, ki se boste odpravili na opisano pot, želim veliko kulturnih užitkov, vsem avtodomarjem, kjerkoli že vozite, posebej tistim z rumeno-modro nalepko, pa srečno pot!

Pozdrav, Miha LOTRIČ